

CAO News 4

Horolezecký časopis severočeského regionu č.081

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://cao-news.webpark.cz)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN

[WWW.VRCHOLKY.CZ](http://www.vrcholky.cz)

Ročník 8, číslo 081

-- Since 1999 --

Duben 2006

O CTIŽADOSTI..

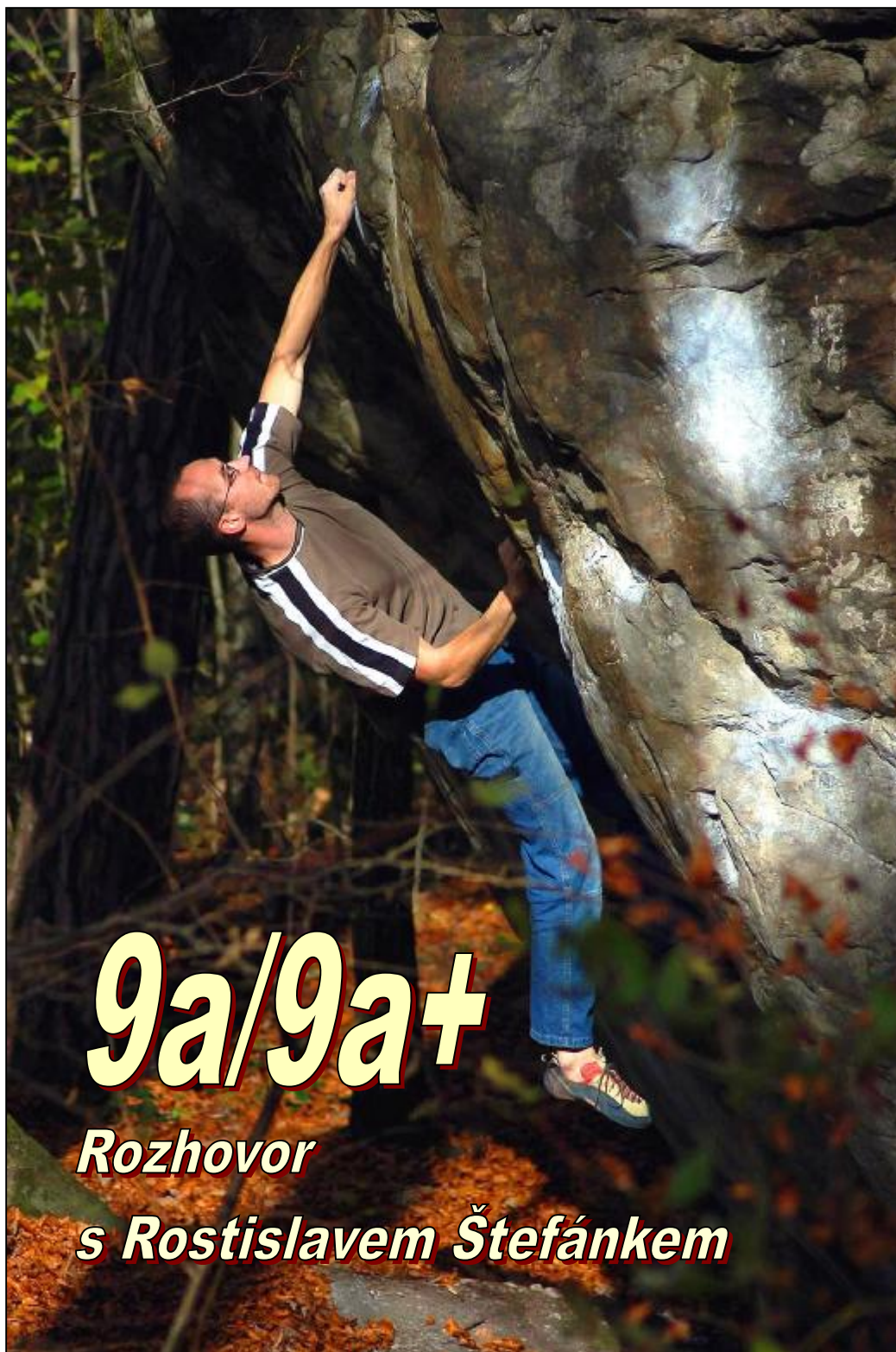

JERRY MOFFAT

„Žil jsem, dýchal a jedl jen pro lezení, v noci jsem o lezení snil. Neměl jsem žádné zvláštní schopnosti, žádné přirozené nadání nebo genetické výhody, jako zvláště velkou sílu nebo pohyblivost. Ctižádost, síla vůle a láska k tomuto sportu jsou hnacími silami, které mě stále znovu ženou ke krajní mezi...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín?
- ✓ Tanec v mlze - Nebeltanz 6+
- ✓ Hřeben nejen Lužických hor
- ✓ Outdoorová novinka OBR
- ✓ Bimbaluna 9a/9a+
- ✓ Hosín - Orty
- ✓ Fábinkou ve Finále Ligure
- ✓ Wolfgang Güllich - oprava
- ✓ Quakerský sloupek - Hrbolec
- ✓ Střípky
- ✓ Něco pro Jonáše
- ✓ a mnohé další...

9a/9a+

Rozhovor

s Rostislavem Štefánkem

Rost'a Štefánek v boulderu Baghuera 8A. Foto © archiv R.Š.

Co nového v CAO Děčín?

Informace z klubového dění.

Jiří Houba Chára
Předseda CAO Děčín

Velká voda našťestí Kocandu neodnesla, takže jsme se měli kde sejít i tentokrát. Navštívil nás **Václav Tarzan Storzer** a hned ho bylo plno. Nepřekvapilo, že svou pozornost upřel zejména na ženskou část osazenstva. **Davidu Nehasila** už ani jako hosta nebereme.. Venku se v posledních dnech přeci jen trochu oteplilo a znát to bylo i na konzumaci. Chvillemi s tím měly sličné slečny servírky plné ruce práce..

Program dubnové schůzky:

- **Zápis z VH ČHS.** Krátce se probraly některé body zápisu z letošní Valné hromady svazu, včetně dalších svazových materiálů (návrh pravidel, výsledky testu kruhů a BH aj.).
- **Lezecké uzávěry.** Každoroční Vrabinec (od 20.4. do 20.6.) a vlastně také každoroční Obr v Ostrově (od 1.4. do 30.6.).
- **Nový člen.** Naše řady posílil **Rost' a Štefánek**. Vítejte v klubu!!
- **HOCYBOJ 2006.** Letos opět jako závod. Bohužel nám koliduje se srazem v Roklicích, tak budou mít mnozí těžkou volbu, čemu dát přednost..
- **Nová klubová trička.** Další velkou várku módního šatstva zajistil **Petr Jícha**..
- **Novinky v NP.** S novinkami v národním parku nás seznámil **Petr Kočka**. Kromě jiného se chystá i novela návštěvního řádu. Něco připravíme do příštího čísla CNs.
- **Různé:** Z nejbližších akcí nás čekají velice oblíbené **cyklistické časovky** na 100 km a do vrchu, blíží se akce **Komplet 2006**, tentokrát se budou kompletovat cesty Holubích skal, první lezecké party odjíždějí do **Alp** a **Paklenice**, **Jarda Uher** přinesl nové album plné starých fotografií (i hodně starých!) a hlavně se lezlo a lezlo...

★ Nový člen CAO Děčín ★

Rostislav Štefánek

Horám zdar!

Tanec v mlze - Nebeltanz 6+

Jižní stěna Torsäule

Petr Jandík
Praha

Příjemně naladěni včerejší nádhernou cestou na Schoberkopf, míříme dnes ráno na jižní stěnu Torsäule. Je vysoká 210 metrů, cesta Nebeltanz má 5 dělek, jedno místo VI+, dvě místa VI a zbytek je převážně pětkový. Láká nás jít dnes ve stopách Harryho Bergera, mistra ledového boulderingu a dobrodruha, který je jedním z autorů této cesty, vylezené zdola a navrtané z lezecké pozice nebo z háčku (což jinými slovy znamená, že nýty by měly jít cvaknout).

Cesta Nebeltanz VI+ vede jižní stěnou mezi dvěma komíny. Zcela horní část s traverzem přes pilíř není na snímku vidět.

U kamene s nápisem 5000m uhybáme k jeskyňce, kterou začíná jihozápadní rokla. Tam necháváme jeden z batohů a vylézáme na předskalí k hodinám, kde je první štand. Honza chvíli váhá, který z těch koutků je ten správný čtyřkový, kterým se má dostat k plotně přerušené třemi šikmými spárami. Ono je to asi jedno, vedou tam oba. Ve druhé délce se už začíná lézt. Kolmá plotna má tu a tam díru, do které je třeba se dost natáhnout. Odjištění nýty je ne zrovna skalkařské, takže přijdou k duhu i stopery. Šestkové místo se dá vymyslet a odvážná délka je brzy pode mnou.

Další Honzova není o mnoho lehčí – VI- a V. Nad ní tuším pro mne nepříjemný problém – převislou stěnu s nepříznivým vrstvením a vytlačujícím koutkem, psanou za VI. Odhad zespoda mne nemýlil. Chvilí tam ladím až dostávám bandasky, takže musím utéct si orazit do vedlejšího komína. To je výhoda moderních cest, které nesledují ani tak nějaký logický směr, ale

spíš si vybírají nejzajímavější lezecké úseky. Proto se může klidně stát, že lezete šestkovou převislou stěnu metr vedle čtyřkového komína.

Bandasky povolily, a tak se roubuju zpátky do převislé stěnky. Nacházím záchranný chyt, který umožňuje dosáhnout hodiny a traverzovat do plotny. Pár kroků a je tu štrand pod poslední, nejtěžší délkou. Je to travers přes pilíř, kterým se autoři cesty nažili urvat ve stěně ještě kus lezení a vyhnout se již lehkému terénu vedoucímu na vrchol. Však jsem to říkal, moderní cesty.

Druhá a třetí délka cesty Nebeltanz. Nad Honzou je převislý vytlačující koutek. Vlevo na obzoru pilíř, přes který traverzuje poslední délka.

Honza nastupuje do traverzu a funí tam jak býk v aréně, ale přelézá. Skoro lituju, že tahle délka nevyšla na mne, ale spravednost musí být. Včera jsem lezl klíčové místo já, dneska Honza. Délka má mít 35 metrů a tak je mi dost divné, že Honza leze pořád dál. Pomalu to vypadá, že mu budu muset popolézt tím šestplusovým traverzem a nepadat. Už je vymotané celé lano, zrušený štrand a když se začínám montovat do prvního kroku, konečně slyším shora to spásné ZRÚUUUUUUUUUUŠ!!! Zaplat' pánbůh, takhle to opravdu bude lepší.

(Obr. vlevo: Travers přes pilíř v poslední délce, VI+. Lézt ho s perspektivou stržení nezajištěného provolce v případě pádu není zrovna lákavá představa.)

Traverz mi nedělá potíže a připadá mi, že nejtěžší byla spíš ta převislá stěnka v předchozí délce. Honza sedí u jakéhosi nesmyslného šutru, protože cestou minul štrandový nýt. Proto vymotal na původně pětatřicetimetrov ou délku celou pětapadesátku.

Balíme matroš, jdeme na vrchol ke kříži a píšeme se do luxusní vrcholové knihy v kožených deskách. Hlavně nesmím zapomenout připsat Honzovo ŘEŽ HO! A taky moje H2O Baňka.

Suťotravní dvojková sestupovka může být za mokra dost nepříjemná, ale dneska to celkem ujde. Scházíme pod stěnu. Špekulování, kterou cestu polezeme dál, přerušuje počínající déšť. Chvilí vzdorujeme na šutru „5000m“, ale pak se jdeme schovat do jeskyňky, kde už jsou dva lezci z Mnichova.

Vrcholová kniha v kožených deskách sídlí v bytelné krabici na vrcholovém kříži.

Déšť sílí. Začínají padat drobné kroupy. Trochu kecáme s Mnichovany, kteří nám radí fintu na svou domácí oblast Wetterstein. Jezdit do Oberreintalu z Garmische na kole soutěskou, ale jít tam až po šesté hodině, kdy už tam nejsou hlídači. Dobřej tip. Však tam máme s Honzou ještě jeden dluh a musíme tam někdy zajet.

Pomalu přestává pršet, ale sluníčko moc nevyhlídá a stěna si se schnutím dává na čas. Sedíme na cestě skoro do pěti, ale počasí je pořád nejisté. Radši sejdem ke stanu, protože se blíží z údolí bouřka. Nad Tennengebirge se už blýská.

Než to začalo, stačili jsme dojít dolů a nabrat sníž do ešusů. Na stan bubnuje déšť, ale to nám při vaření uvnitř celkem nevadí. Probíráme dnešní cestu a shodujeme se, že tohle VI+ nebylo tak hrozné a že by se dalo zítra zkusit i VII-. Jednu takovou cestu v papírech máme, s klíčovou poslední délkou. Nevíme, jestli by se v případě nouze dala obelstít a to dělá celou věc napínavou..

Foto archiv autora

Hřeben nejen Lužických hor

Zimní příprava horolezce

Milan Šafařík
CAO Děčín

Ne zadržitelně se blíží termín odjezdu na osmitisícovku Ivanu Náhlíkovi. A tak využívá každé volné chvíle k přípravě na dobytí Cho - Oji. Na prodloužený první březnový víkend měl naplánovaný aklimatizační trek na Dachsteínu. Ale pro nepříznivou předpověď počasí, nezvykle na letošní zimu mělo sněžit, se cesta místo na jih změnila na východ. Po rychlé domluvě je rozhodnuto, že zkusíme přejezd Lužických hor na běžkách s jedním bivakem. Složení výpravy je Ivan Náhlík, David Dáda Nehasil a já.

Vyrážíme v sobotu ráno vlakem z Děčína do Jablonného v Podještědí. Domluva byla opravdu narychlo, neboť já si kupuji

lístek do Liberce v domnění, že jedeme do Jablonce (místo Jablonného). Ivan doma nechává pro jistotu všechny osobní doklady a karimatku (asi je sníh v Čechách teplejší než v Nepálu).

Po přebalení na nádraží v Jablonném vyrážíme na cestu. Přejdeme hlavní silniční tah Nový Bor - Liberec a nasazujeme běžky. Sníh, teplota, tlak i rosný bod jsou ideální. Postupujeme neznačenou cestou přes louky a přes Petrovické domky do Petrovic. Tady se jdeme občerstvit a zvážit náš další postup v příjemné hospůdce. Odtud pokračujeme po silnici na hraniční přechod Luckendorf (Ivan bez dokladů). Ve vesnici je trochu horší orientace, ale bez většího bloudění, zato s větší námahou (Ivan s patřičnými poznámkami sundává lyže a zapadá po stehna do sněhu), nastupujeme na pěkně udržovanou lyžařskou magistrálu. Stopa nás vede po německé straně Lužických hor nad Oybinem, kde je pěkný výhled na hrad a skalní lezecké oblasti. Objíždíme Hvozď, dále kolem sjezdovek na Hainu do Jonsdorfu. Cestou kvalitní stopa, lehce zvlněný terén, žádné velké stoupání. Z Jonsdorfu pokračujeme pod Luž, kde přecházíme hranici (Ivan opět bez dokladů), a dostáváme se na druhou občerstvovací stanici v Horní světlé kolem 17. hod. V Lužické boudě trávíme příjemné 3 hodiny doplněním energie a tekutin.

Za svitu čelovek vyrážíme k místu našeho bivaku. Cesta vede po červené a neobejde se bez krkolomných pádů. David si vzpomíná, že po asi 2 km narazíme na turistický přístřešek. Záhrab nebude nutný, i když na sněhu se spát stejně bude. Připravíme si karimatky, zvládneme ještě něco ke snědku a uléháme k zaslouženému odpočinku. V noci nás budí jen vrtulník kroužící těsně nad našimi hlavami (jediný David ho neslyšel) a kolemjdoucí turista (jediný David ho slyšel).

Ráno po uvaření čaje ze sněhu a po snídani pokračujeme v cestě kolem Pětikostelního kamene, přes Stožecké sedlo ke stanici Jedlová. Dále po červené na Křížový Buk (trasa Hocyboje), pod Zlatým Vrchem do Lisky. Zde končí vyjetá stopa a nastává hančování. Jdeme pod Studencem kolem Lipnického vrchu do Kunratic. Zde jsme chtěli zajít na občerstvení a slavnostní zakončení přejezdu Lužických hor v délce cca 50 km. Ale otevírají až ve 14 hod a je teprve jedenáctá.

Ivan se rozhoduje pro pěší postup domů do Kamenice. Já s Davidem volíme pokračování přejezdu až do Děčína (nebo kam to půjde).

Hančujeme přes louky nad Filipovem do Jánské, kde již vyprahlí dopijíme zbytek čaje.

Po silnici pokračujeme k zastávce ve Veselém a odtud opět na běžkách po loukách do Huntířova. Tento úsek cesty se zdá nekonečný, sníh více a více měkne, slunce pálí na hlavy a projevuje se nedostatek tekutin. Záchrana je až v Huntířově, sice na sebe téměř nevidíme v hospůdce V (?) cenově.

Už nám zbývá poslední úsek etapy, výšvih pod Popovičským vrch a sjezd přes Ludvíkovice až před benzínku na Kamenické po asi centimetrové vrstvě sněhu. Dál už to opravdu nejde. Slavnostní zakončení je na Výpřeži, poslední pivko a káva a zhodnocení cca 70 km výletu..

Outdoorová novinka OBR

Orientační bruslení

Zdeněk Kropáček

HK Děčín

Snovými outdoorovými nápady přišel horolezec a orientační běžec **Radek Mikuláš**. Se svými kamarády sepsal knihu „Na bruslích Českou republikou“ s podnětnými nápady jak užívat zimu, zejména v období holomrazů. K tomu přidal závody v dálkovém bruslení (50 km, první ročník byl letos na Orlíku) a úplně nově i OBR = orientační bruslení čili bruslařský orientační běh. Ač je to zdánlivě na palici dělat orientáky někde na rybníku, skutečnost je úplně jiná. Dokonce úžasná.

První ročník OBR - na soustavě 10 jezírek vesměs propojených úzkými průlivy se spoustou (nejméně 18) ostrůvků a skrytých zálivů o celkové ploše téměř 600 tisíc m² vzniklých těžbou štěrku kousek od Mělníka - poskytl nejen usilovné bruslení, ale i trochu bloudění, což je na rybníku docela zážitek. OBR byl 5. března 2006, v době, kdy se podle kalendáře obvykle sundávají lyže, jezdí se na kolech a očumují se skály, jestli už oschly. Přesto byl led silný a voda koukala jen místo (to bylo v mapě zakresleno).

Problém omezené plochy vyřešil Radek tím, že zvolil výměny map, a dal variace delší trati (10 km, 3 etapy, 18 kontrol) a kratší trati (6 km, 2 etapy, 10 kontrol). Muži a ženy měli dlouhou trať, junioři, juniorky, veteráni a veteránky si zvolili buďto delší nebo kratší trať. Uvedené délky byly – jak to u orientáků bývá – teoretické. Nabruslilo se každopádně víc podle toho, jak kdo volil postup nebo bloudil.

Na shromaždišti se sešlo asi 150 lidí, závodilo 85. Ostatní se pak motali s bruslemi, kočárky, hokejkami a psy i po celé ploše, takže tam bylo veselo. Z našich oblastí se zúčastnili Vlčekovi a Patzeltovi z KOB Děčín a moje maličkost z HK Děčín. **Petr Vlček mladší** byl 3. a **Petr Vlček starší** byl 29. (z 56 startujících), **Beatrice Patzeltová** byla 13. (z 35 startujících), **Vilík Patzelt** byl 1. v juniorech na kratší trati a já jsem oslavil právě proběhlé první výročí operace páteře 1. místem ve veteránech na kratší trati...

Foto © 03/2006 Jiří Chára

*Když jsem v březnu při jiné příležitosti hovořil s **Rost'ou Štefánkem** po telefonu a dozvěděl se, co to v tom Švýcarsku vlastně přešel za cestu, málem jsem spadl ze židle.*

Cesta Bimbaluna klasifikace 9a/9a+ patří mezi desítku nejtěžších cest světa a Rosta se stal teprve třetím člověkem, který ji dokázal přelést. Že je to zároveň i historicky vůbec nejtěžší přečlený stupeň českým lezcem, asi netřeba dodávat.

Tím víc mě zarazilo, že jedině webové stránky HUDY sportu věnovaly tomuto výkonu krátký článek. Požádal jsem tedy Rostu o malý rozhovor, který vám přinášíme..

Bimbaluna 9a/9a+

Rostislav Štefánek - rozhovor

Za CAO News se ptal Jiří Houbá Chára

CAO News: *Předně obrovská gratulace a klobouk dolů před takovým výkonem! Můžeš nám říci, proč sis vybral právě tuto cestu?*

R.Š.: Díky. Dlouho jsem hledal cestu, na který bych mohl předvést silný stránky mého lezení. Právě Bimbaluna mi tohle umožnila, je to cesta, kterou bych asi vymodeloval, kdybych měl předvést to nejtěžší, co v lezení dokážu.

CAO News: *Takže to nebylo pro tu „lunu“ v jejím názvu :o))*

R.Š.: No vidíš, to mě ani nenapadlo. Luna Rossa, Papírovej měsíc, nějak mě to provází :o)

CAO News: *Můžeš tu cestu trochu popsat? Že má asi 20 metrů a 35 kroků, se dá vyčíst na internetu, ale v čem je ta její obtížnost, kde je nebo jsou klíčová místa atd.?*

R.Š.: První půlka je celkem lehká, potom začne boulder, ten má asi 9 kroků, nejtěžší jsou první tři. Je to lezení v kolmý stěně, takže je jasný, že se jedná o malý chyty. Konkrétně o důlek, kde zalomíš ukazováček, tak na půl článku, skřípneš ho dalšíma prstama a následuje dloouhej nátah do docela dobrého bočáku. Zbytek je nepříjemný lezení podobný kolmýmu rajbasu za IXa akorát že v kolmý stěně a s třením, jaký najdeš na Srbsku.

CAO News: *Jak probíhaly tvé pokusy, kdy jsi získal vnitřní přesvědčení, že cestu přečlezeš?*

R.Š.: Poprvý jsem byl v cestě v říjnu a bylo mi hned jasný, že mám na to jí přelést. Bylo jenom potřeba sladit všechny detaily jako forma, sebevědomí, počasí....

Na tom jsem pracoval dalších 5 měsíců.

CAO News: *Jaké byly pocity, když jsi cestu dolezl? Řekl bych, že máš letošní plán splněn přinejmenším na 105%, ne?*

R.Š.: No nijaká zvláštní euforie mě nepotkala. Začínám si to užívat až teď, ale bohužel s tím tak trochu přichází i určitá psychická únava.

CAO News: *Jsi tedy třetím člověkem, komu se přečlezení podařilo - Francois Nicole v březnu 2004, Josune Bereziartu 9. května 2005 a ty, 14. března 2006. Víš ještě o někom, kdo se o cestu pokoušel?*

R.Š.: Ne, o nikom dalším nevím, i když určitě to asi bude zkoušet někdo z místních. To je taková partička, v podstatě samý neznámý jména, lezou snad jenom v St. Loup, ale lezou hodně dobře.

CAO News: *Ta klasifikace 9a/9a+ je prostě něco úžasného. Moc cest v této obtížnosti už po světě není (možná pět ??) a těžší zatím snad jenom dvě - Akira 9b a trochu kontroverzní Chilam Balam 9b+. Nebudeš teď mít tak trochu ztrátu motivace?*

R.Š.: Mám takovej pocit hraničící s jistotou, že na čísla už asi nic těžšího nepřečlezu, pořád je ale spousta cest, který ty čísla za názvem mají sice nižší, ale pro mě jsou to takový dávný touhy. Superplafond, Minimum....

CAO News: *Řekl bych, že většina lezecké veřejnosti tě vnímá spíše jako boulderistu. Vždyť už máš za sebou přečlezené tři bouldery klasifikace 8B a dokonce dva 8B+. Když k tomu teď přičtu cesty Bimbaluna a 21times the Pain, tak ve všestrannosti je lepší snad jen David Graham. Čím se cítíš ty, víc lezcem nebo boulderistou?*

R.Š.: To, že mě hodně lidí bere jenom jako boulderistu mě docela mrzí. Vždyť bouldrům se intenzivně věnuju tak od roku 2000. Do té doby jsem se snažil lézt těžký cesty s lanem a ani za poslední roky jsem lano nikdy na dlouhou dobu neodložil.

Vlastně v tom ani žádný rozdíl nevidím. Vybírám si „disciplínu“ podle počasí a momentálních cílů. Do určitý míry taky chápu bouldering jako prostředek pro trénink na lezení s lanem. Proto jsem vlastně kdysi s boulderingem začal.

CAO News: *Jak často trénuješ a přizpůsobuješ nějak svoji přípravu na konkrétní cestu nebo boulder? Máš nějaké své rituály před ostrými pokusy?*

R.Š.: Já už mám za těch 16 let natrénovalo dost :o) Teď už jenom dlouhodobě ladím formu. Snažím se hlavně lézt co nejvíc venku. Na umělejších stěnách prostě nejsou dost malý chyty.

Bimbaluna byla snad po pěti letech prvním projektem, na kterej jsem se snažil cíleně dlouhodobě připravit. Naposledy to bylo La Soucupe, můj první boulder za 8B+, to bylo tuším v roce 2001.

CAO News: *Je sice teprve úplný začátek sezóny, ale není moc pravděpodobné, že by letos někdo tvůj výkon překonal. Máš nějakou podporu ze strany ČHS? Přeci jenom je to špičkový výsledek i z pohledu světové lezecké elity.*

R.Š.: Překonat se to dá myslím docela snadno. Stačí vylézt 9a+ nebo třeba 8c+ OS. Co se týká ČHS, byl jsem před pár dny úplně šokovanej, když mi volali, že mi chtějí dát 3000,- Kč jako odměnu za výstup roku za loňskej rok.

CAO News: *Co máš v plánu teď? Budeš pořádát přednášky a diashow jako Alex Huber, nebo si jenom dopřeješ odpočinek a vrhneš se na bouldery?*

R.Š.: No nějaký diashow bych pořádat mohl, ale asi by to nemělo moc společného s lezením :o). Ne, vážně, rád bych potrápil Crowbar, to je asi nejtěžší 8B+ boulder v Juře. Zatím nemá opakování, nedali to třeba ani Graham nebo Iker Pou. Jakmile to počasí umožní, mám pro letošek vybraný tak tři čtyři zajímavé cesty.

CAO News: *Tak jestli budeš souhlasit, na závěr alespoň krátce něco o tobě a tvých zálibách:*

Věk: Podle občanky 28, psychicky to kolísá mezi 18-ti a čtyřicítkou.

Výška: Takhle navečer asi 178, ale když je potřeba, vytáhnu to i na 181.

Váha: 65 právě teď.

Zaměstnání: Výroba a prodej chytů a stěn, zastoupení PAD pro Německo.

Záliby kromě lezení: Běžky, běh, kolo v různých podobách, focení, nově snowboard....

Vysněná cesta: Východní cesta na Pivní kámen.

Nejoblíbenější lezecká oblast: Jura, lezením, krajinou, vzpomínkami...

Nejoblíbenější boulderová oblast: To bych si asi nevybral. Nenapadá mě oblast, která by mě vyloženě zklamala, zato několik, který mě opravdu nadchly.

Oblíbené jídlo: Cokoliv, co je připravené s láskou a nekoukají z toho králičí nožičky :o)

Oblíbený nápoj: Jednou jsem pil žlutou stojatou vodu z kaluže vedle silnice z Maxiček na Sněžník. V tu chvíli ale chutnala líp, než cokoliv jiného co jsem v časech hojnosti okusil.

Oblíbená muzika: Každý den něco. Dneska jsou to Day One.

Oblíbený film: Apocalypse Now

Oblíbená kniha: Salingerovo Devět povídek

Sponzoři: Luna Rossa, PAD

CNs: *Ros'ó, díky moc za rozhovor. Ať ti i nadále všechno takhle pěkně vychází a hodně sil při trápění Crowbaru!!*

Saint Loup, Švýcarsko - Francois Nicole v cestě Bimbaluna 9a/9a+
Březen 2004

Hosín – Orty

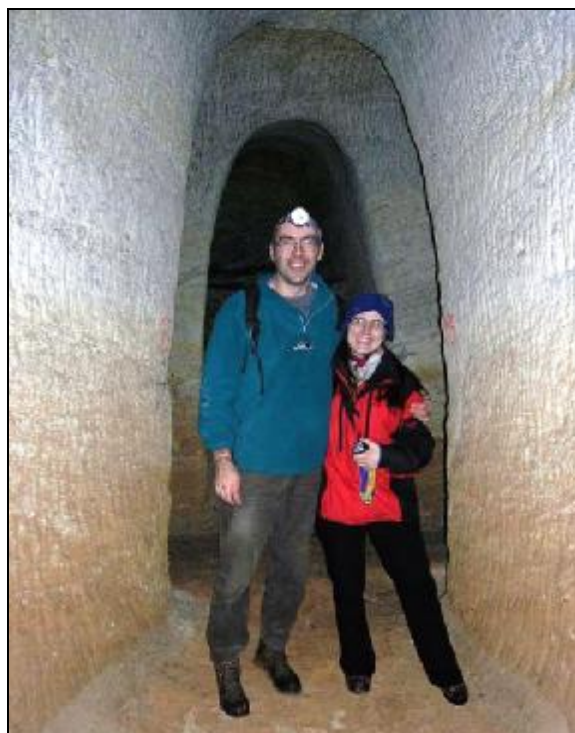
Malá exkurze do podzemí..

Petr Kučera
CAO Děčín

Při svých častých cestách do Českých Budějovic, jsem se rozhodl navštívit důlní dílo Hosín – Orty. Jedná se o starý důl na kaolín. Těžba zde byla zastavena před zhruba 100 lety, pro nedostatečnou kvalitu suroviny. Celé dílo lze rozdělit do tří sektorů (Hosín I až III). Ke všem vede jediný vchod – alespoň mně známý. Sektor III, je jednak obtížněji přístupný, jednak jsou chodby v horším stavu, takže jsem se tam ani nesnažil proniknout.

Při první výpravě strávil dost času hledáním vchodu. Když jsem ho našel, byla už skoro tma, díky mrazu byla v chodbách mlha a navíc jsem byl sám. Díky značné ponurosti jsem měl podzemního tajemna brzy dost a spokojil jsem se prohlídkou začátku sektoru I, nalezení přístupu do II a s předsevzetím vrátit se.

Při dalším pokusu jsme byli tři, takže bylo mnohem veseleji. Dostali jsme se do sektoru II a v podzemí pobyli delší dobu. Celé dílo tvoří dost pravidelnou síť, takže při pohledu na mapu je orientace celkem jednoduchá – zejména na povrchu. Vevnitř to už tak přehledně nevypadá. Celek se skládá z cca 270 křížovatek, takže je dobré dávat pozor, kolikrát člověk zabočí a kam jde. Díky gotickému profilu chodeb, si člověk připadá jako v jiné době. Výška klenby je až 6 m (viz snímek). Chodby jsou dle obsažených minerálů různě barevné. Cestu občas přeruší zával nebo jezírko, které se vytvořilo v nějaké prohloubenině. Tyto překážky je ale většinou snadné obejít.

Ven jsem vždy trefil bez nějakého podstatného bloudění. Vždycky mne ale náhlé objevení východu překvapilo, takže o absolutní orientaci mluvit nemůžu. Chodba směrem k východu je naštěstí přímá a světlo je vidět zdaleka. Vzpomínal jsem na matematické teorie „Jak nalézt cestu z bludiště“. V případě výpadku světla bych to tedy rozhodně zkoušet nechtěl..

Závěrem děkuji Monice a Kamilovi, kteří se mne při druhé výpravě doprovázeli.

FÁBINKOU VE FINALE

Za teplem do Itálie

Petr Pítrs Kočka
CAO Děčín

Už od ledna jsme s Vlastou Peroutkou plánovali, že pojedeme v březnu za teplem do Finale Ligure. A to jsme ještě netušili, že skutečně z totální zimy skočíme do teplot pozdního jara. Vlasta sehnal třetího maníka (Standu F. ze Hřenska), a tak jsme v pátek 10. března večer vyrazili. Po 20-ti hodinách jízdy, kdy jsem nakonec k volantu nikoho nepustil (netvářili se hoši, že by o to stáli), jsme přistáli rovnou u moře. 17°C ve stínu. Co dodat. V podvečer jsme postavili stany, otestovali masiv za zády a odebrali se k Mariovi na uno litro vino rosso a mezzo litro vino bianco.

Ráno nás probral brutální víchr, který se zřejmě rozhodl, že nám zlikviduje stany. U mého se mu to skoro povedlo, zlomená výtuž trčící skrz tropiko nevypadala vábně, sbalil jsem, opravil a přesunul se hlouběji mezi stromy. Za hodku mě následovali i kluci. Ložit jsme šli pak na Rian Cornei – na sluníčku to nemělo chybu i přes stálý vítr. Odpoledne pak ještě na Monte Cucco, konečně jsem odpytlil jedno staré 6a. Večer při ohníčku jsem ostatním četl s pobavením SMSku z domova, že u nás napadlo 20 cm nového sněhu!

V pondělí jsme se vypravili na Monte Sordo, kde jsme statečně plnili denní průměr: Vlasta 8 - 10 cest, já 5 - 8 a Standa, který moc neleze, se tady skoro přeskočil - 3 cesty. Já dal tady na prvním své maximum - 6a+. A večer pizza a vínko.

V úterý jsme navštívili asi nejteplejší oblast Caprazoppa. Tady chci upozornit: v posledním průvodci Y2K a na tabuli v terénu je špatně zakreslen sektor „D“ s krásnými převisy, v realu je více vpravo, od tabule jsou převisy vidět. I přístup je špatně, je třeba jít na „E“ a pod ním odbočit vpravo a vzlínat nahoru. Lezba byla úžasná, v tričku, i s obnaženým špekem (*obr. 1 – trocha provokace*).

Vlastík tady zabodoval ve stropě za 7a+

Ve středu přišel na řadu rest-day. Toulali jsme se městečkem, váleli se u moře, začalo se zatahovat..

Standa s pivsonem na břehu moře..

A když jsme večer seděli u Maria, i malinko sprchlo. To byla jediná přeháňka, jinak jsme měli celý pobyt bezmračný blankyt a teploty přes den kolem 12 - 17°C, v noci to šlo občas lehce pod nulu.

Ve čtvrtek jsme si to namířili na Rocca di Corno. V jižním sektoru to nemělo chybu, já tahal pro Standu 5+ až 6a, Vlasta zase pro mě 6b a 6b+. Přesouvali jsme se se sluncem na západ, když přiběhl poplašený Švýcar a že mu spadl spolulezec. S Vlastou jsme tam namákli, pěkně ošklivá zlomenina kotníku. Nicméně „zlomenina“ mluvila plynule italsky, a tak si zavolal první pomoc sám. Ve třech jsme postiženého přenesli k cestě a já šel vyhlížet dolů na parkoviště záchranáře. S doktorem jsme pak pelášili zpět do kopce, ostatní za námi vlekli nosítka a další vybavení. Doktor zjistil co potřeboval, nainstaloval kapačku a zavolal helikoptéru. To jsme určitě v duchu všichni ocenili, na transport tamějším terénem by asi nikdo z nás dlouho nezapomněl. Už jsme ten den nelezli a radši to šli spláchnout opět k Mariovi.

V pátek to na nás pořád sedělo, Vlasta ale vytáhnul šestku na Tre Frati, kde se na tomto fotogenickém ko..tu fotí každé ko..t – my samozřejmě také. Pak ještě trochu lezení v Bric Scimarco a v podvečer dotahání na Monte Cuccu. Poslední večer nechybělo posezení v oblíbené pizzerii. V sobotu jsme chtěli ještě založit v Capo Noli přímo u moře, ale silný vítr nás vyhnal, takže jsme udělali zastávku až v Arcu. Vlasta se tam ještě doničil (bylo tam kolem 7°C), já si na chvilku schrupnul. No a večer, tentokrát přes Rozvadov, hurá domů. Do Hřenska jsem odvezl kluky v neděli 19. března v šest ráno a pak už jen zvládnout nejhorší úsek celé cesty – 4 km ledu mezi Růžovou a Srbskou Kamenicí – a spát..

Sumář: 9ti denní výjezd 3 maníků, vylezeno celkem kolem 60ti cest obtížnosti 4 - 7a+; ujetu celkem 2.555 km i s místním popojžděním, náklady 55,- € + 600,- Kč na hlavu (benzín + dálniční poplatky, prům. spotř. 5,5 litru Naturalu 95). Market Cooper ve Finale je v rekonstrukci, nutno doplňovat zásoby v samoobsluhách, nejlepší na výpadovce na Savonu. Zmrzlina, pizza, vínko i cappuccino stále vynikající, při nákupu pamatujte na siestu mezi 13. a 16. hod.

SLOUPEK ZASLOUŽILÉHO QUAKERA..

Ještě na začátku minulého století bychom neměli na **Piklštejn** do naší rubriky nárok. Patřil k vyhledávaným lezeckým terénům, z jeho vrcholu byl daleký rozhled do malebné okolní krajiny a patřil i k oblíbeným výletním cílům turistů z široka daleka..

A dnes?...

Hrbolec (Piklštejn)

Hrbolec je zajímavá, 15 m vysoká, čedičová skála asi 1 km západně od Rybníště. Stojí po levé straně u silnice z Rybníště do Doubice. Vede k ní neznačená, zarostlá lesní cesta.

Hrbolec z náhorní strany. Skála je hodně oklouzaná a často vlhká, ale velice pevná. Celá věž postupně mizí pod bujnou vegetací..

Hrbolec

(Piklštejn, Strážce Česko-Saského Švýcarska..)

Stará cesta II; neznámí lezci kolem roku 1894. Z bloku na V straně koutem na V rameno. Traverz vpravo na velký balkón na J straně a stěnou na vrchol.

Varianta III; Od nástupu vlevo spárou na velký balkón na J straně.

Jihozápadní cesta V; Zcela vlevo na J straně nevýrazným sokolíkem na pilíř a stěnou na velký balkón na J straně. Starou cestou na vrchol.

Z sokolík II; Od Z sokolíkem na V rameno. Jako Stará cesta na vrchol.

V hrana III; Vpravo od nástupu Staré cesty stěnou a hranou na V rameno. Jako Stará cesta na vrchol.

Přístup do oblasti: Z Děčína nebo Liberce do Rybníště, odtud směr Doubice. V nevýrazném sedle, naproti parkovišti, vede vlevo neznatelná pěšina až k věži (asi 5 min.).

Možnosti prvovýstupů: Určitě by šly různé varianty stávajících cest, ale hodně těžké v téměř hladké skále.

Osvěžovny v okolí: Málo prozkoumáno.

V Doubici je několik penzionů, kde by se dalo něco pořídít, jinak v Rybníšti.

Zajímavosti a lezení v okolí: Brtníky, Tokáň, Havran u Jítravy, Horní skály.. Nelezecké Bílé kameny.

Průvodce: Pouze v německém: Kletterführer Nördliches Böhmen (M.Bellmann a M.Thiele).

Foto © 2005 Mushroom

STŘÍPKY..

Komplet 2006 – Holubí skály

Pozvánka na akci qakerské sekce Horoklubu Chomutov

Tentokrát již 5.ročník, jehož cílem je, jako vždy, pokus o přežení všech cest ve vybrané oblasti během jednoho dne, se uskuteční v sobotu 22.4.2006 v krušnohorské oblasti Holubích skal.

Sraz všech lezení chtivých nejlépe již v pátek 21.4.2006 ve skalách, abyste do cest mohli vyrazit hned po půlnoci..

Za Qakery srdečně zve **Leoš LeToš Dvořáček**.

Qak!

Stolové hory u Doláněk

Při cestě z Ohniče do Lbína, téměř uprostřed Českého Středohoří, můžete nad obcí Lysec zahlédnout zajímavé červené zmenšeniny stolových hor tepui. Pokud se vyškrábeté divoce zarostlou strání k triangulačnímu bodu na vrcholu bývalého odtěženého kopce, naskytne se vám pohled na vcelku zajímavé stolové pozůstatky původního vršku. Působí trochu dojmem arizonských pískovcových věží nebo jako zmenšeniny venezuelských tepui.

Z horolezeckého hlediska jsou však zcela nezajímavé. Všechno se sype dolů a i zbytky neodtěžených skal jsou krajně lámavé. Takže maximálně opatrně vyfotit a raději pryč do opravdových skal...

Celkový pohled na lom od bývalého triangulačního bodu.

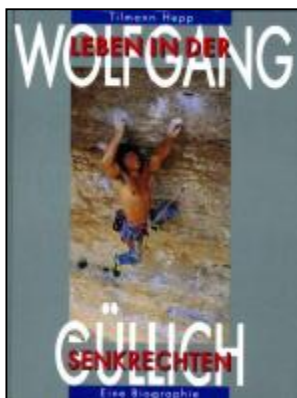
Výstražné cedule se vyplatí uposlechnout. Okraje lomu tvoří jakési hliněné převěje, které postupně odpadávají..

Foto © 03/2006 Sponge

Wolfgang Güllich - oprava

V minulém čísle CAO News jsme v článku o Wolfgangu Güllichovi uvedli chybně informaci o místě jeho skonu. Nezahynul při autonehodě v USA, jak jsme napsali, nýbrž na dálnici v Německu. Na chybu nás upozornil **Vladimír Hlína Vršovský** z Liberce:

„Nevím, kde vzal autor příspěvku článek o W.G. informaci, že se zabil v USA. Hned v roce 1993 vyšla knížka od Tilmanna Heppa: Wolfgang Güllich – Leben in der Senkrechten. Je to nádherná věc, plno fotografií a docela zajímavý čtení. Byla strašně rychle rozebraná (já jsem si ji naštěstí pořídil včas) a brzo se z ní stala víceméně kultovní záležitost. V loňském roce vyšlo druhé vydání, blíže snad na stránce www.wolfgangguellich.com. Knižka je vlastně Güllichovým životopisem a pochopitelně je tam popsán i jeho konec.

Takže sled událostí toho dne byl asi následující:

Brzo ráno, v sobotu 29. srpna 1992, vstává Wolfgang Güllich a chystá se na odjezd do Mnichovského rádia na slíbené interview. Vypije kávu, rozloučí se s ženou Annettou a ve 4 hodiny odjíždí svým BMW, které vlastně již delší dobu chce prodat, protože se s ním nějak nemůže sžít. Nebere si svého starého Golfa, protože nové auto lépe svítí.

Ve čtvrt na šest dorazí do rádia v Mnichově a v hodinovém živém vysílání „Rucksackradio“ odpovídá rutinně na otázky o 12tém stupni, o lezení obecně a zvláště o svém vstupu do sportu. Vypráví o Hollywoodu, Sylvesteru Stalone, o Trangu a boulderbločích, o lezení jako o sportu a dobrodružství. O závodech a Olympiádě, o křížovém tažení lezeckými oblastmi. Asi je to ještě únavou ranní hodiny, ale jeho výraz působí letargicky, skoro neradostně. Málo espritu, jako v jiných rozhovorech... V sedm hodin je rozhovor hotov.

Wolfgang řídí BMW po dálnici směr Nürnberg. Jede svižně, spěchá domů.

Kousek před Ingolstadtem předjíždí Wolfgang bílý Golf, jehož řidič se diví, proč tmavé BMW dále pomalu driftuje přes dva pravé jízdní pruhy...

Dále v knize následuje přetisk policejní zprávy a popis nehody: Náraz do svodidla, jízda bokem, proražení oplocení, proražení svodu dešťové vody a náraz do protisvahu. To se stalo v 7 hodin 50 minut. Řidič, zaklíněný ve vozidle, byl v 8 hodin 23 minut vyproštěn záchranáři a vrtulníkem dopraven do nemocnice. Předpokládá se, že řidič následkem únavy zaspal.

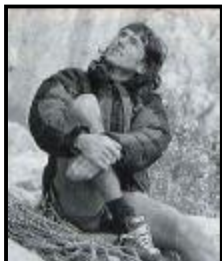
Pak jsou popisovány scény z nemocnice: Lékař nezáčastně vysvětluje, že Wolfgang na základě svých poranění hlavy nemá žádnou šanci na přežití a jeho mozková smrt nastala vlastně již na místě nehody.

Pak tam jsou popisy, jak tam chodí jeho zoufalí přátelé a celá tahle smutná kapitola končí:

V pondělí ráno 31. srpna 1992 jedeme Thomas Ballenberg a já (Tilmann Hepp) touto nekonečnou cestou do Ingolstadtu. Annetta je na klinice se svými rodiči a Petrem.

V 9 hodin 55 minut odpojili lékaři přístroje. Wolfgang je mrtev...

Ta knížka není tak smutná, jako tento popis, naopak, je dost dobrá. Já to tu uvádím takhle podrobně proto, abych vysvětlil i různé drobné rozpory v datu jeho úmrtí.“

Volný překlad z knihy Leben in der Senkrechten. **Vladimír Vršovský**, Liberec

2K Team&comp., HO Tisá

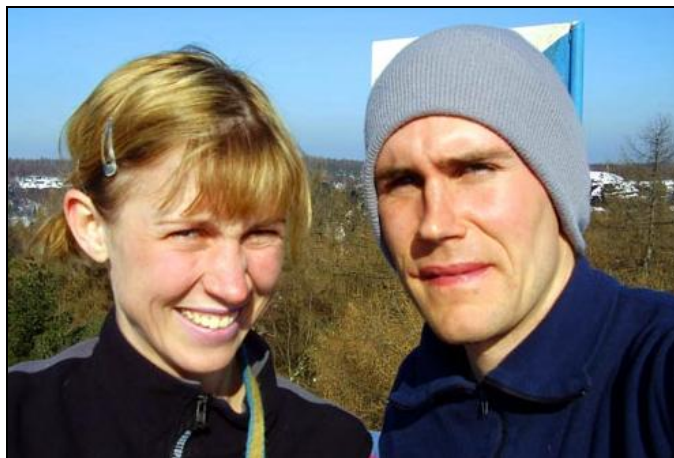
Tak tenhle neveliký lezecký tým z HO Tisá si vzal letos na paškál domovskou oblast Tiských skal a odškrtává jedno Horám zdar za druhým:

„Zdravíme Houbo a zároveň tě informujeme o našem HORE ZDARU na Strážci Tiských stěn (Tisá), který jsme uskutečnili dne 25.2.2006 Údolní cestou VIIa. Ahoj Olinka a Petr Koubovi, 2K Team and comp., HO TISÁ.“

O pár dní později:

„Opět zdravíme, 19.3.2006 se nám podařilo uloupit skalp na Tiské dominantě Jánusově hlavě. Věž jsme vylezli za pěkných slunečních podmínek cestou Varianta J stěny VIIa. Doufejme, že se jaro brzy probudí a vypuknou boje o Hore zdary po všech pískovcích..“

2K Team tvoří zdatná lezecká dvojice - **Olinka** a **Petr Koubovi**. Ti se letos rozhodli nenechat Tisou nikomu napospas. Kromě výše uvedených se 2K Teamu podařili i další HORE ZDARY na Tiských věžích jako je např. Hubený doktor - Měsíční sonáta VIIc, Dvojitá věž - Lámová VIIa, Šťatý major - Východní cesta VIIa, Tloušťák - Víkučera VIIIc atd..

Olinka a Petr Koubovi, 2K Team and comp., HO TISÁ na vrcholu Jánusovy hlavy v Tisé..

Foto © 03/2006 2K Team&comp.

Vitání letního času

Příchod letního času znamená a hodinu delší odpolední lezení po práci. Už to samo o sobě je důvod k jáso. Většinou je tou dobou již také teplo a sucho, a tak vlastně akce „Vitání letního času“ vznikla z čiré radosti po zimě natěšených lezců, kteří už před sebou větrí novou lezeckou sezónu..

Letošní vitání se muselo obejít bez lezení. Skály byly pod sněhem a venku tak nevlídno, že bys ani Foglara nevyhnal..

Sportovní část tedy odpadla a přešlo se rovnou ke kulturní. Ta tentokrát proběhla v restauraci u Drahoňovských v Lesné. Letní čas byl zapit, nezbyvá, nežli počkat, až dostojí svého jména...

Vitání letního času - Lesná 2006

Foto © 03/2006 Tomáš Hrabán

Znaky horolezeckých klubů včera a dnes

Historické

Zobrazené historické znaky jsou výhradně klubů působících na území Saska, ale i tak dobře odráží tehdejší vkus. Téměř nikdy nechybí symbolika horolezeckého lana, časté jsou siluety hor nebo věží a mnohdy (u jiných historických klubů) dominují další horolezecké symboly jako alpská protěž, cepín, dravý pták (nejčastěji sokol a orel), hořec či kamzík. Samozřejmostí bylo precizní grafické i materiálové zpracování (trochu se vymyká poslední odznak klubu Tollensteiner, který je však jen ve skice). Tvarově převládá kruh a štít nebo jejich kombinace.

Zajímavé jsou dva odznaky (vlevo a vpravo nahoře) s lidskou lebkou, která tehdy patřila k poměrně rozšířeným a oblíbeným námětům, na rozdíl od současnosti. I když..

Zahraniční

Ve znacích naprosté většiny soudobých zahraničních lezeckých klubů nechybí různě stylisticky ztvárněné hory nebo skály. Stejně oblíbené zůstávají symboly protěže, cepínů, orlů, kamzíků, kozorožců a podobně, časté jsou různé siluety lezců visících v převisích a různorodost je i v tvarech znaků.

Jen zlomek klubů zvolil grafiku bez jednoznačných horolezeckých odkazů, jako např. Cambridge Climbing and Caving Club nebo velmi pěkný Victorian Climbing Club INC.

a České..

České horolezecké kluby a oddíly si na znaky moc nepotrpí (má je tak polovina, maximálně dvě třetiny spolků) a když už, tak ve svých znacích kloubí vše výše uvedené, symboliku soudobého i historického lezení.

Znaky jsou od nejjednoduššího lineárního náznaku nějakého kopce až po složité a propracované barevné obrázky (HOROJAT vs HK Polička), jsou černobílé, ve stupních šedi až po barvy „jedovky“ jako např. Alpin club z Rokytnice.

Opět vévodí siluety hor, dále výrazných věží, častý je různý horolezecký vercajk (cepíny, karabiny, mačky, osmy, lana..), méně jsou naopak zastoupeny fragmenty živé přírody (pták, zvíře a vůbec nejméně květiny).

A objevuje se i zmíněná lidská lebka – ať už v realistickém ztvárnění (Hovnolezci) nebo náznaku (HO Karla Němce)..

Obrázky archiv ČNs a internet

Vyšla nová MONTANA

Montana 2006/2 zaujme na první pohled hodně povedenou obálkou. A stejně potěší i obsah: Nádherný článek **Jakuba Nováka** Světlo v Birkenmajerovi o tom, jak si dojel do Tater vyprášit kožich, **Slépa** povypráví o jednom Přemostění v Ádru, co dělat na dovolené v Maroku poradí **Daniel Karpíš**, **Miroslav Kadlec** představí Loučovice, přečtete si velmi zajímavé a aktuální povídky s **Tomášem Mrázkem** a **Helenou Lipenskou** no a plno dalšího čtení.

Jak říká jeden nejmenovaný horolezec své ženě vždy, když vyjde Montana: „Promiň miláčku, dnes večer sex nebude..“

Další články:

IWC na Tanvaldském špičáku, Rjukan, Pozvánka do Tapovanu, Lezcův slovník poučný, Tatry - Hřeben Končistý, Galerie - Becco Meridionale della Tribolazione (3.360 m), Bláza – portrét, Info – Jelenc a další...

Paul Illmer - portrét

– 5.6.1900 - U 11.4.1995

Paul Illmer (foto) patří bezpochyby mezi nejvýraznější osobnosti horolezectví v Saském Švýcarsku minulého století. S lezením započal už ve svých patnácti letech a aktivně lezl až do konce osmdesátých let.

Illmer byl prvním, kdo dokázal přelézt cestu hodnocenou stupněm VIIb. Stalo se tak již v roce 1916 společně s **E.Strubichem** a **O.Jünglingem**..

V roce 1987 (tedy ve svých 87 letech!!) se stal vůbec nejstarším člověkem, kterému se podařilo přelézt všechny věže v Saském Švýcarsku podle tehdejšího platného průvodce. V roce 1987 to obnášelo celých 1088 vrcholů! I v tomto požehnaném věku stále ještě zvládal cesty až do stupně VIIc.

Naplněný život Pána Horolezce..

Lezecká uzávěra - věž Obr, Ostrov

„Zdravím a přeji krásný den. Od 1. dubna 2006, (a není to apríl) je uzavřena věž OBR v Ostrově. Hnízdí tam sokol. Místo je řádně označené tabulemi a budeme se tam více věnovat dodržování zákazu vstupu. Uzávěra bude trvat do 30.6.2006.

Poněvadž letos dochází k opožděnému hnízdění, může postupně těchto lokalit přibývat. Budu vás informovat..

Děkuji za spolupráci a jsem s pozdravem.“

Jan Kampf, tel. 724 040 935

FACE TO FACE 2006

Face To Face je název nového lezeckého maratónu. Proběhne v sobotu 22. dubna 2005 na Skalke pri Trenčíne, organizátorem je místní lezec **Vilis Šujan**.

Soutěžít budou lezecké dvojice (ženské, mužské i smíšené), podle následujících pravidel:

Lézt se může styly RP, PP, AF nebo TR. Dvojice musí lézt na střídačku, kombinovat lze různé cesty. Každá cesta bude mít své bodové ohodnocení podle stylu přeletu. Děvčata budou bodově výrazně zvýhodněna, takže babské nebo kombinované páry budou výhodou! Lézt se bude 5 hod, důležitá je kvantita nikoliv kvalita, takže můžou překvapit i slabší páry.

Start je v 10:00, závěr v 15:00 hod. Startovné je jedna láhev červeného vína Cabernet Sauvignon.

První tři dvojice vyhrají, tušíte správně, kvalitní červené víno...

Skalka u Trenčína – velice známý a stejně oblíbený lezecký objekt na Slovensku. Pro blízkost státní hranice, bývá častým cílem i lezců z ČR..

Foto © 2002 **Zdeněk Vaishar**

Nejtěžší boulder světa!

Ital **Mauro „Calibba“ Calibani** (na snímku) navrhl pro svůj boulder Tonino '78 klasifikaci 8C+ (V16), čímž se tento problém stal nejtěžším z dosud přeletených.

Calibani se narodil 10. května 1974 v Ascoli Piceno. Měří 173 cm a váží 64 kg. Leze od svých 16ti let a krom toho rád jezdí na horském kole a lyžuje.

Tonino '78 tak úplně novým boulderem není. Původní název byl Leonardo da Vinci za 8B+, ale Calibba se rozhodl nástup o nějakých pět kroků prodloužit. Při nacvičování ulomil chyt právě v klíčové pasáži a protože se obtížnost vyhoupla až na 8C+, rozhodl se pro úplně nový název (snad podle nějakého graffiti na skále).

Tonino je vůbec prvním boulderem v této klasifikaci.

Bývalý světový šampion v boulderingu Mauro Calibani o své cestě říká:

„Tonino '78 má celkem 15 kroků. Zkoušením jsem strávil několik měsíců a vždy jsem byl schopen dát jen jediný pokus za den. Je to pro mě jednoznačně nejtěžší cesta v mém životě. Nestačí jen hrubá síla v miniaturních chytech, musí se nasadit i správný rytmus jednotlivých pohybů a lézt tou správnou rychlostí...“

Boulder se nachází v jedné z nejlepších boulderových oblastí v Itálii v Meschii. Bohužel Meschia leží na soukromém pozemku a majitel ji pro neshody s lezci uzavřel. Jediná možnost, jak tento boulder vyzkoušet, je domluvit se přímo s Maurem, který případnou návštěvu s majitelem dojedná.

Zde je na něj kontakt:

Mauro Calibani, I-63040 Folignano (AP),
Via Faenza 13.

Adam Ondra ještě jednou

(a zřejmě ne naposledy..)

O Adamovi jsme psali již několikrát. Minule jsme např. spekovali o tom, že **Adam Ondra** má velmi blízko k tomu, být druhým Čechem, kterému se podaří přelézt 9a. Bylo to těsně předtím, nežli jsme se dozvěděli o famózním výkonu **Rosti Štefánka** v cestě Bimbaluna 9a/9a+.

Adam má letos opravdu našlápnuto festovně – vždyť jenom během posledního tří denního výletu do Ospu, přešel dvě cesty 8c a jednu 8c+ (Histerija v oblasti Misja Pec).

Teď se začíná šuškat, že má namířeno také na Bimbalunu..

To jsou věci, to jsou věci..

Foto © www.singirock.cz

Stěna v Bělé

V současnosti asi jediná slušná „překližka“ v Děčíně se nachází v městské části Bělé, v klubu Česká Beseda. Výška stěny je něco málo přes 7 metrů, šířka je 26 m a celková plocha 125 m². Je tu cca 55 cest od 5- až do 8+.

Otvírací hodiny:

Středa	18:00 – 21:00 hod
Čtvrtek	18:00 – 21:00 hod
Pátek	18:00 – 21:00 hod
Sobota	18:00 – 21:00 hod

Z Děčína se sem dostanete buďto autobusem č. 12 nebo autem. Vstupné je 40 Kč, zapůjčení lana stojí 20 Kč, zapůjčení úvazku 20 Kč.

Bližší informace na tel:

Jan Pacina 602 689 728; Martin Chmelař 724 286 139

Na snímcích nekompromisně drtí chyty **Mirka Sirka Sirková**, pozorně jistí barevně sladěný **Pavel Zip Horník**, oba CAO Děčín..

Foto © 03/2006 Petr Jícha

Buildering v Drážďanech

Může se stát, že se nějakým nedopatřením ocitnete v Drážďanech třeba na nákupu se svou drahou polovičkou. Pokud dostanete na chvíli „rozchod“, máme pro vás tip, jak vyplnit volnou chvíli. Je jím asi nejoblíbenější cíl builderistů (budovolezců) v Drážďanech na zdi známé Budapester StraÙe. Kvalitnější zdivo najdete na severní straně a zde také vedou největší lahůdky:

Markante VIIb; Mittagsschlaf-Linker Einstieg VIIIc; Capri-Sonne VIIb; Grenzpunkt VIIc; Unterer Quergang VIIIb; Oberer Quergang VIIb nebo Mittagsschlaf-Rechter Einstieg VIIIc.

Levá část severní stěny. Další cesty vedou více vpravo..

Takže až pojedete na nákupy, nezapomeňte doma lezačky. Mohou se vám hodit...

Více informací na <http://www.marg.kummerufer.de/clubseite.htm>

Prvovýstupy v Sasku za rok 2005

Loňský rok byl vcelku bohatý na nové cesty v sousedním Sasku. Celkem zde bylo vytvořeno 334 cest! Nejvíce (52) jich vzniklo shodně v Bielatalu a v oblasti Wildensteiner. Dále pak následovně:

Gebiet der Steine 46, Schmilka 38, Affensteiny 35, Brand 29, Rathen 28, Schrammstein 26, GroÙer Zschand 15, Kleiner Zschand 8, Erzgebirgsgrenzgebiet 3 a Wehlener 2. V oblasti Hinterhermsdorfer se neurodilo vloni nic.

Ještě zajímavější jsou následující čísla – počty cest podle jejich obtížnosti:

I 1, II 4, III 7, IV 10, V 16, VI 25, VIIa 32, VIIb 22, VIIc 36, VIIId 25, VIIIf 34, VIIIg 27, IXa 15, IXb 18, IXc 17, Xa 13, Xb 10, Xc 8, XIa 4, XIb 0, XIIa 6, XIIb 3.

K tomu jeden „dvojkový“ přeskok.

Všimli jste si těch „dvanáctek“?? Šestkrát XIIa a třikrát dokonce XIIb!!

Ta „běčka“ jsou z dílny **Thomase Willenbergera** (na malém snímku), což je známá a hodně kontroverzní postava saské scény.

Jedná se o cesty Mönch Meditation XIIb, Riesenechse Break jour Bridges down XIIb a Blasketurm Mutation XIIb.

Ovšem podle německého bulletinu MTB 2006 musí být jeho prvovýstupy ještě prozkoumány, než budou uznány. Zejména proto, že při svých prvovýstupech používá nenormalizované kruhy hodně pochybné kvality..

Podle www.bergsteigerbund.de zpracoval Jiří Chára a Vladislav Nehasil

Tekutá prémie má svého majitele..

Všudypřítomní korespondenti CAO

News nahlásili ve středu 5. dubna 2006 podezřelý pohyb na Malé Veleňské věži. Jak známo, v listopadu 2005 byla vypsána tekutá prémie (na snímku) za přezení projektu Chilam Balam v nejpřevisejší části věžky.

Máme důvodné podezření hraničící s jistotou, že oním šťastlivcem se pravděpodobně stal

Jan Jéna Paul

z HO Boletice.

Speciál bílé cuvée M.V.V. *Chilam Balam*, ročník 2005, zatím ještě odpočívá ve vinném sklípku na Veleni a čeká, až si jej autor přežezu přijde vyzvednout.

Samozřejmě CAO News bude při tom a pokusíme se dozvědět i další podrobnosti prvovýstupu..

Foto Sponge v úpravě Lukáše Chalupeckého

Rost'a Štefánek – mini portrét

Narodil se 6. srpna 1977 a s lezením začal zhruba od svých 11ti let. V roce 1996 přešel jako první Čech cestu klasifikovanou stupněm 8c (Showdown XI- ve Frankenjuře) a od té doby posunul laťku českých nejlepších výkonů v lezení i boulderingu ještě několikrát, naposledy v březnu tohoto roku přelezemím jedné z desítky nejtěžších cest světa Bimbaluny na současnou hodnotu 9a/9a+..

Nadále také zůstává autorem jak nejtěžší cesty v České republice (Papírový měsíc XIIa, Krabice na sušenky, Labské údolí), tak i nejtěžšího boulderu (Piece Of My Life 8B+, rovněž Labské údolí).

Na svém kontě má celou řadu cest klasifikace 8c – 9a a více jak stovku boulderů 8A a těžších. Je tím zároveň i naším nejvšestrannějším lezcem v žebříčku 8a.nu.

Od dubna 2006 je členem horolezeckého klubu CAO Děčín a jeho sponzory jsou Luna Rossa a PAD.

Rost'a Štefánek (vlevo) a „náborář“ Petr Jicha v družném hovoru. U kterého kruhu jsou, se nám nepodařilo zjistit...

Nejvýznamnější prvovýstupy (cesty):

Papírový měsíc XIIa, Krabice na sušenky, Labák - levý břeh, 2000
Částečné zatmění XIc, Věž Suché Kamenice, Labák - pravý břeh, 1999
Pěkná ústa, oči zelené XIc, Labská panna, Labák - levý břeh, 1999

Nejvýznamnější prvovýstupy (bouldery):

Piece of My Life 8B+, Lovci lebek, Labák, 2004
Beneath the Steel Sky 8B+, Sněžník, 2004
Porta Bohemica 8B+ tr, Porta Bohemica, Labák, 2002
Dobrák od Kosti 8B/8B+, El pako di koňo, Labák, 2003
Autoportrét 8B, Lesní vzduch, Labák, 2002

Foto © 2006 Sponge

Kompletní Sasko

Od **Vládi Prcka Nehasila** přišel hodně zajímavý text ohledně lezců, kterým se podařilo vylézt na všechny věže v sousedním Sasku. K tomu připsal:

„Vím, že u vás v klubu je žhavý kandidát na prvenství. Stal by se za 1. prvním Čechem, který to dokázal, za 2. prvním Děčičákem a za 3. prvním z CAO Děčín. Jelikož nemám moc času, tak překlad udělal Jirka Svoboda (HO Boletice), zapsala Petra Michalinová a korektury (do správné češtiny) Zuzka Nehasilová. Takže jsem s tím vlastně neměl žádnou práci...“

Z poměrně rozsáhlého materiálu vybíráme:

Za vylezený vrchol, se považuje sportovně (dle platných pravidel) vylezená cesta (dle průvodce nebo prvovýstupem) až na vrchol a potvrzená zápisem ve vrcholové knize. Pokud lezec slaní z předskalí nebo z jiné (zpravidla lehčí) cesty, kterou nedokončí, tak tento vrchol nelze uznat.

Pokud se kandidát před dokončením všech vrcholů dozví prostřednictvím měsíčníku – Heft (Aus der Sächsischen

Bergsteiger Geschichte) nebo internetu, o nových uznaných vrcholech, tak je nutné vylézt i na tyto vrcholy. Na vrcholy, které se zavírají, se povinnost vylezení nevztahuje.

Pokud si lezec stanoví cíl zdolat všechny vrcholy Saského Švýcarska je velmi důležité vědět, které vrcholy jsou určeny k výstupům (rozuměj k dispozici). S těmito se můžeme stále aktuálně seznámit prostřednictvím „Lezeckého průvodce Saské Švýcarsko“.

Prvním lezcem, který v roce 1968 zdolal všechny vrcholy (tehdy 913 vrcholů, dle vydaného průvodce z roku 1965), byl **Manfred Kühn**.

V pozdějších vydáních průvodců stoupal počet vrcholů, od r.1985 na 1088 vrcholů, od r.1991 na 1099 vrcholů. Tento počet byl platný do 31.8.1999. S vydáním nových průvodců (jednotlivé svazky) se díky škrtům a objevením nových vrcholů počet měnil vícekrát. Od 1.9.1999 to bylo 1102 (3 škrtlé, 6 nových), od 1.12.2001 dokonce pouze 1095 (8 vrcholů škrtlých, 1 nový). Od 1.12.2002 se počet zvýšil na 1099 (1 vrchol škrtnut, 5 nových). S kompletním přehledem 6ti svazků průvodců z roku vydání 1999 - 2003 se změnil počet od 1.12.2003 na dohromady 1106 lezeckých vrcholů. Od vydání průvodce z roku 1991 bylo 12 vrcholů uzavřeno, 19 vrcholů přibýlo.

Ve statistikách je nyní uvedeno 209 lezců, kteří zdolali všechny vrcholy, z toho 197 mužů a 12 žen.

Ačkoliv od zveřejnění seznamu v sešitě Heft č.6 zdolalo všechny vrcholy dalších 35 lezců, zůstaly všechny rekordy nepřekonané. **Paul Ilmer** – nejstarší lezec v 87 letech, **Dirk Zimmermann** („TC Wolfstürmer 1916“) byl ve 13 letech lezcem nejmladším. **Karl-Reinhart Löwel** je pořád ještě nejrychlejším sběratelem vrcholů. Všechny cíle dokázal položit v rozmezí 6ti let.

Dále je v tomto sešitě uvedeno, že **Bernd Zimmermann** („TC Wolfstürmer 1916“) stál na všech vrcholech 3x. Mezitím dokázal **Gundolf Braun** ve svých 78 letech zdolat všechny vrcholy 2x (16.9.2004). **Jörg Brutscher** je první lezec pocházející ze staré spolkové země, kterému se podařilo všechny vrcholy zdolat. K tomu potřeboval 19 let. Skoro by se mu bývalo podařilo všechny vrcholy zdolat jako prvolezec, ale Märchenturm a Bärfangkegel se ukázaly jako nepřemožitelné.

Jako prvolezec zdolal všechny vrcholy v roce 1981 **Christian Laser** („KC Kampftürmer“). Doteď to zvládlo 30 lezců.

Kerstin Spiegel („KC Döbeln 1959“) je 10. žena, která zdolala všechny vrcholy a po **Petře Winter** druhá žena, které se podařilo všechny vrcholy zvládnout jako prvolezkyň. To si zaslouží naše uznání. **Stephan Herklotz** je nejmladším lezcem, který ve svých 18ti letech vystoupil na všechny vrcholy jako prvolezec.

Kuriozity: Všeobecně je známo, že lezci zdolají dodatečně k vrcholům také 3 povolené masivy Saského Švýcarska: Lilienstein-Westecke, Königstein (Abratzkykamin) a Großer Zschirnstein (Südwand). Kuriózní oproti tomu bylo, že jeden z lezců zdolal masiv Königstein jako poslední vrchol, který musel být ještě prověřen.

Jeden lezec se při sbírání vrcholů v polovině r. 2004 řídil podle starého lezeckého průvodce z roku 1991 a ne podle aktuálního (1999). Ve starém průvodci však chyběly některé vrcholy, jejichž dosažení muselo být splněno.

Dietmar Heinicke

V originální zprávě následují ještě podrobné statistiky odkud lezci pochází (z jakého města a klubu), které kluby mají ve svých řadách nejvíc pokořitelů, na které vrcholy se nejčastěji leze jako na poslední a některé další detailní informace.

„PS: Seznam českých dobyvatelů o kterých vím: **Pavel Pavouk Černý, Pavel Buky Henke, Jarda Maršík, Petr Laštovička a moje maličkost. Pokud někdo víte o dalších, tak dejte vědět.**

Zdravím Vlád'a Nehasil.“

Hocyboj 2006

„Znovunarození horolezeckého cyklistického závodu na horských kolech.“

Termín: 3. června 2006

Trasa muži (cca 132 km)

Příchovice – Kořenov – Jizerka – Smědava – Liberec – Malý Ještěd – Petrovice – Krompach – Luž – Křížový Buk – Studený – Jetřichovice – Dolský Mlýn – Růžová – Arnoltice – Labská Stráň

Start: 6 hod (Příchovice)

Trasa žen a seniři (cca 88 Km) – zkrácená verze mužské trati

Liberec (lanovka) – Malý Ještěd – Petrovice – Krompach – Luž – Křížový Buk – Studený – Jetřichovice – Dolský Mlýn – Růžová – Arnoltice – Labská Stráň

Start: 7³⁰ hod (Liberec – parkoviště u dolní stanice lanovky Ještěd)

Startovné: 120 Kč zahrnuje občerstvení na trati (5 kontrol s občerstvením), mapu a dopravu kola na start z Děčína

Nocleh: Je možné zajistit v Příchovicích ve vlastním spacáku na vodácké chatě za poplatek cca 100 Kč. (Nutno objednat u Terky Sedliské do 26.5.)

Přihlášky a informace: Terka Sedliská, tel.: 723 704 832, e-mail: terezacek@sendme.cz

Uzávěrka přihlášek: 28. 5. 2006

V přihlášce uveďte, zda chcete zajistit odvoz kola na start. Kola k přepravě budou přijímána **y pátek 2.6. do 19 hodin** na adrese Tereška Sedliská, Budapeštská 25, Děčín 6.

Vzhledem k náročnosti zajištění celé akce je bezpodmínečně nutné dodržet termín uzávěrky včetně zaplacení startovného.

Kdo zaváhá – nejede a nevyhraje!

Kemp Pod Císařem

V dubnu a začátkem května tr. čeká na návštěvníky Kempu Pod Císařem v Ostrově velmi zajímavý program, který vygraduje 6. května koncertem Radima Hladíka s legendárními Blue Effect.

Když se bude sluníčko trochu snažit, možná nám i skály oschnou..

Program:

15.04.2006 - Maršál Bazin (big beat - Jablonec n.N.)
16.04.2006 - Čistírna pokaždé jinak (ska - Teplice)
17.04.2006 - Velikonoční pondělí
30.04.2006 - Lessyho Woheň (big beat - Liberec)
30.04.2006 - Čarodějnice květen:
01.05.2006 - Prvomájový průvod
06.05.2006 - Radim Hladík a Blue Effect

Jubilea v měsíci dubnu

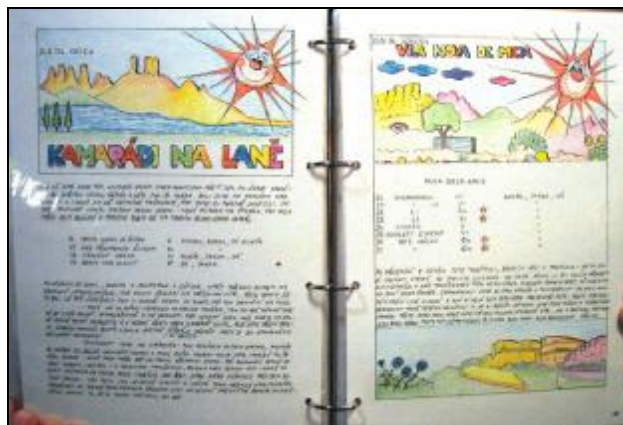
Kristovy léta oslaví **Pavel Naštický** z CAO Děčín a pět let po kulatém výročí **Dita Sadílková** z HO Český Ráj. Ve znamení dvou dvojek pak **Jan Bodlák** z CAO Děčín.

Ať Vám jarní dny přinesou spoustu štěstí a radosti, kterou sami rozdáváte druhým. Přejeme krásné narozeniny.

Redakce CNS

Lezecký cancák par excellence..

Václav Tarzan Storzer z HO Doprava Děčín si již přes deset let vede krásně malované deníky z cest. Nyní jich větší část přepsal, nechal ofotit a zalaminovat, čímž vznikla parádní knížka. Václavův sloh je stejně originální, jako jeho kresbičky, takže některé příběhy, plné známých lezeckých jmen, jako **Jindra Hudeček, Rost'a Sedliský, Michal Burda, Pavel Pavouk Černý** nebo **Jarda Uher**, při četbě přímo ožívají před vašimi očima..

Ukázka z Vencova deníku - to sluníčko je něco jako obchodní značka..

Václav Tarzan Storzer ve svém živlu – mezi krásnými ženami (zleva Martina Táboříková, Ivana Kubešová a Lucka Urxová)..

Foto © 04/2006 Sponge

Nu, a ještě něco pro Jonáše :o)

Vybrali a vhodnost posoudili kamarádi z oddílu..

VÝROČÍ

DUBEN 2006

- 4.4. Jindřiška Řeháková, CAO Děčín
4.4. Kairat Rakhmetov, Benešov n/Pl
5.4. Daniel Hölzl, CAO Děčín
5.4. Adam Chára, CAO Děčín
5.4. Drahoslava Makůvka Řihová, CAO Děčín
6.4. Martin Kubš, předseda odd. KHS Děčín
10.4. Jan Bodlák, CAO Děčín
12.4. Vladimír Pitbull Jirkal, CAO Děčín
18.4. Pavel Naštický, CAO Děčín
22.4. Tomáš Atom Stránský, Horoklub Chomutov
25.4. Jiří Kudrna Kudrnáč, CAO Děčín
26.4. Lenka Můňa Chárová, CAO Děčín

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší – krásné prožití jarních dnů, hodně sluníčka a stálý úsměv na tváři.

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 14.-17.4. První jarní Bielatal. Velikonoce ve skalách v sousedním Sasku. Pořádá LOKO Teplice.
25.4. Cyklistická časovka do vrchu. Jarní část. Start, trasa i cíl zůstává stejný jako vždy. Info Uher, Mišítková
30.4. Cyklistická časovka na 100 km. Jarní část. Start, trasa i cíl zůstává stejný jako vždy. Info Uher, Mišítková
19.-21.5. Sraz horolezců v Jetřichovicích. První ze tří tradičních severočeských srazů. HK Varnsdorf, info Karel Hofman
květen Bezmezná Mezná – hudební festival. Zatím bez bližších informací, sledujte plakáty.

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

- Vyjde-li to, bude hodně zajímavý rozhovor
- Stále pracujeme na portrétu Jiřího Cikána Nováka
- Vyzpovídáme Jana Jéňu Paula a předáme prémii
 - Nezapomeneme na zasloužilé Quakery
 - Nebudou chybět pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 10.5.2006!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- Lukáš Chalupecký se ozval z Irska: „Hele v Irsku je docela pěkně, akorát tu tak 30x za den prší. Ale je teplo a mezi tím deštěm je sluníčko. No, déle jak dva měsíce tu nevydržím. Pozdravuj doma..“
- VIAGRA KAP, letos prvně jako Houmyho Memoriál se bude konat v sobotu 15. dubna 2006 v Liberci (Dlouhé mosty).
- Ještě letos by chtěl dokončit svou sbírku saských vrcholů Pavel Pavouk Černý. Moc mu toho nechybí..
- Výzva! Hledá se kopie filmu Horská koza, která koluje někde mezi lezci. O film je zájem a navíc ho chceme zdigitalizovat. Takže prohlédněte své videotéky a film vraťte. Výzva směřuje také na Labskou Stráň..
- Lea Baloníková z Brna se v těchto dnech bude vracet z Thajska. Pokusíme se vyzvědět více..
- Průvodce na Labák se o něco zdržel. Výrobce nedodržel objednávku a musel celý náklad převážat..
- Nový průvodce na Hřensko by měl být hotov už letos v létě a navíc bude obsahovat i skály v okolí Studeného vrchu, Pryska a České Kamenice.
- Vrátil se nám Kost'a! Restaurace v Dolním Žlebu má opět otevřeno i přes značné problémy s vysokou vodou (odpojená elektrika, neprůjezdná silnice). Svíčky zařídí světlo, potok správnou teplotu piva..

Heslo na tento měsíc:

In CAO News veritas....

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 3. KVĚTNA 2006
OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI NA KOCANDĚ V DĚČÍNĚ III...

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!